Flor de germanor

Quan s'acostava Corpus vaig retrobar - modernitzats - els carrers dels meus anys joves. La memòria em transportà inevitablement a aquella diada que, des de l'edat mitjana, omplí de festa els carrers de Catalunya.

Ara costa d'imaginar aquella gran participació popular: els més hàbils dibuixaven l'estora i les famílies recollien flors de jardins i eixides i anaven al camp a collir ginesta sense malmetre les ginesteres. Aquestes flors entapissaven el carrer i es mantenien fresques. No les trepitjava ningú fins que, entrada la tarda, hi passava el Santíssim Sagrament. Aquesta meravella es feia al món rural i a les ciutats. Els carrers que recorria la llarga processó eren grocs de ginesta. La meva mare comentava amb el poema de Ventura Gassol: 'La grogor de la ginesta, quina enyorança que fa!' Una manera d'inculturar la fe. El Bisbe Casaldàliga quan va trobar ginesta al Brasil va escriure sense cap cofoisme excloent: 'He retrobar la ginesta tot passant pel Paranà. I, essent flor d'una igual festa, no parlava en català. La ginesta altra vegada, fent tot poble Poble meu! La senyera retrobada de la Pàtria a tot arreu'. 'La plantaré a casa, a Sâo Fèlix. I si Déu vol, espero veure-la florir catalana, brasilera, ecumènica'.

BLAI BLANQUER és rector de la Parròquia de Sant Pere d'Octavià

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/137714.html

Copyright 2024 Cugat.cat